

Farní zpravodaj

Vánoce 2014

Římskokatolická farnost Olší

Úvodní slovo

Milí přátelé,

opět stojíme na prahu slavení vánočních svátků. Každý se snaží prožít tyto svátky v kruhu nejbližších. V této době jsme vůči sobě pozornější a štedřejší, jakoby víc „na měkko“. Čím to je? Možná v sobě podvědomě cítíme Boží lásku k nám. On se ve svém Synu neváhal snížit do lůna Panny Marie a potom do betlémských jeslí, aby nás zachránil. Tato zachraňující Boží láska se nezastavila ani před chudobou v Betlémě, ani před prací v Nazaretě. Apoštol Jan píše: *„Láska je v tom, že ne my jsme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.“* A ten stejný apoštol dodává: *„Milování, pokud nás Bůh tak miluje, jsme i my povinni milovat jeden druhého.“*

Pokud budeme vnímat Vánoce z tohoto pohledu, je nám jasné, že jejich slavení se nemůže zaměřit jen na plytké radosti z konzumu v úzkém společenství našich nejbližších. Událost Kristova narození nebyla vůbec idylická: musel se narodit ve chlévě a spolu se Svatou rodinou snášet osud bezdomovců, protože „pro ně nebylo místa“. Neklepe on sám i v těchto dnech na dveře našich srdcí v osobách tolika chudých a opuštěných dětí, tolika rodinách v nouzi, tolika opuštěných a osamělých?

Křesťanské slavení Vánoc je výzvou k uskutečňování vzájemné lidské sounáležitosti, k solidaritě. Je třeba, abychom si uvědomili, že šťastní můžeme být jen společně jako jedna lidská rodina, rodina Božích synů a dcer. Egoistické izolování se od druhých, hromadění pozemských dober jen pro sebe, lhostejné ponechávání méně šťastných svému osudu – to je ve skutečnosti cesta k pozemskému a věčnému utrpení. Životní okolnosti každého

z nás jsou různé – kdo dostal víc z materiální či duchovní stránky, má tyto talenty rozvíjet nejen pro sebe, ale i pro službu a pomoc těm, kteří to potřebují.

Kéž nás slavení blížících se Vánoc otevře k osobnímu přijetí toho samého Spasitele, kterého Panna Maria přijala při zvěstování a který se ke spáse všech narodil v Betlémě. Pod vedením jeho příkladu a slova, posilování jeho láskou, kterou čerpáme zvláště ve svátosti Eucharistie, přijímejme všechny své bližní jako bratry a sestry v Kristu a služme si navzájem podle svých možností.

Sabotovali jsme prostotu evangelijní zprávy: *"Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou."* (Lk 2,7)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, přesycené a nabubřelé vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního dojetí.

Proč bychom nemohli své bohaté vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplněni pravou vánoční radostí!?

Proč bychom se nemohli ztišit a tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránci, aby se s námi setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netrmáceli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastní a spokojení?!

P. Pavel Křivý

Výsada slavit liturgii

Letošní rok bude v naší zemi ve znamení Eucharistického kongresu, který se má uskutečnit 15. - 17. října 2015 v Brně. Zkusme se na stránkách Zpravodaje zamyslet nad mší svatou.

Celá staletí se v Církvi připomíná povinnost věřících účastnit se mše svaté každou neděli a zasvěcený svátek. Méně se už však hovoří o tom, že mnozí věřící, kteří si tuto povinnost plní, si dělají v podstatě jen jakoby čárku do pomyslného "sešitku" splněných povinností.

Přitom vůbec nevědí, že účast na mši svaté není v první řadě povinností, ale právem (IGMR 18), něčím, na co mají nárok. Ale mnohem raději bych místo slova "právo" použil slovo "výsada, privilegium".

Směrnice

Co si představujete pod pojmem "vědomá, činná a plná účast na slavení mše"? Než jsem se před 26 lety začal věnovat hlubšímu studiu liturgiky, jaksi mi stačilo jen něco obecného: jít na mši svatou z vlastního rozhodnutí, usilovat na ní o soustředěnost na to, co se tam děje (vědomě), provádět všechny liturgické úkony tak, jak se ode mne vyžadují - vstávat, klekat, odpovědět, zpívat (činná), a přijmout Eucharistii (plná). Pak jsem však zjistil, že to je jen jedna stránka slavení liturgie. Sice důležitá, ale neproveditelná, pokud se o to snažím jen sám. Ne, teď mi nejde o to, že k tomu potřebuji i Boží milost, jinými slovy zamilovanost do Ježíše. Spíše o to, že takové účasti mohou dosáhnout pouze tehdy, pokud se i ostatní účastníci mše svaté, každý přiměřeně svému postavení, tedy kněz, lektor, kantor, další členové liturgické služby, sbor a nakonec všichni ostatní, snaží o totéž.

Všeobecné směrnice Římského misálu (IGMR) k tomu říkají následující:

"Velmi proto záleží na tom, aby slavení mše neboli Večeře Páně bylo uspořádáno tak, aby posvátní služebníci i věřící mající na něm účast, každý podle svého postavení, z něho plně čerpali ty plody, pro jejichž získání Kristus Pán ustanovil eucharistickou obětí svého Těla a své Krve a svěřil ji jako památku svého utrpení a vzkříšení milované Snoubence církvi"(17).

"To se vhodně uskuteční, když s přihlédnutím k povaze a okolnostem jednotlivých liturgických shromáždění bude celé slavení uspořádáno tak, aby navodilo vědomou, činnou a plnou účast věřících, totiž účast jejich těla i ducha naplněného vírou, nadějí a láskou. To si církev přeje, to vyžaduje

i samotná povaha slavení a křesťanský lid má k tomu mocí křtu právo i povinnost"(18).

*"Poněvadž slavení eucharistie, jako vůbec celá liturgie, se děje viditelnými znameními, jimiž se víra živí, posiluje a vyjadřuje, je třeba velmi pečlivě **vybrat a uspořádat** ty církvi předložené způsoby slavení a prvky, které s ohledem na účastníky slavení a místní podmínky účinněji přispějí k činné a plné účasti a lépe budou odpovídat duchovním potřebám věřících"(20).*

Zvýraznění v těchto citátech jsem doplnil, aby bylo zřejmé, na co se zaměřím.

Jak uspořádat slavení liturgie?

Ve všech třech citovaných textech se říká, že slavení mše svaté je třeba uspořádat. Velmi dobrou pomůckou k tomu je liturgický kalendář. Rozlišujeme v něm ferie (obyčejné dny), nezávazné památky, závazné památky, svátky a slavnosti. Rozlišujeme liturgické doby. Jinak může mše svatá vypadat ve všední den, jinak ve svátek a zcela jinak o slavnosti. Ne podstatou, ale odstupňováním jejího slavení, což si hned ukážeme na příkladu zpěvu jako neodmyslitelné součásti liturgie. Ve ferii může být celá mše recitovaná (kromě úvodního zpěvu a zpěvu k přijímání je zpíváný už jen responsoriální žalm a verš před evangeliem), na nezávazné památky zpíváné i „Skrze něho...“, na závazné památky zpíváný i Otče náš a Svátý, svatý, svatý. Ve svátek už zpíváné téměř vše. A na slavnost kromě slavnostního vstupu zpíváné i evangelium a slova proměňování (viz IGMR 40). A měl by být první kánon.

Samozřejmý by měl být výběr písní.

Různou formu může mít i úkon kajícího. Římský misál nabízí dost variant pro jeho pestrost. A zejména při bohoslužbách liturgie v malých společenstvích (což je případem mnoha komunit zasvěceného života) může být i zcela vlastní, nejlépe vycházející z textů liturgie nebo z aktuální situace společenství. Nikdy ne improvizovaný, ale vždy pečlivě písemně připravený. A vždycky mě nesmírně potěší, když - zejména ve velikonočním období - ho kněz nahradí požehnáním vody a pokropením vodou na památku křtu (IGMR 51). I prostrace na Velký pátek (kněz leží na zemi před oltářem) či tma na začátku velikonoční vigilie je určitou formou úkonu kajícího...

Raději více než méně

Nebojte se, nebudu probírat celou mši svatou. Vždycky mě potěší chvíle ticha po výzvě kněze "Modleme se". Je to totiž jedna z mála chvil, kdy se během mše svaté mohu osobně modlit i jinak, než odpovídáním určenými slovy nebo poslechem. Neboť Kodex kanonického práva jasně říká: "***Při slavení eucharistie není jáhnům a laikům dovoleno vyslovovat modlitby, zvláště ne eucharistickou modlitbu, nebo dělat úkony, které jsou vlastní slavicímu knězi***" (kán. 907). A jsem rád, že rubriky slavení mše mi dávají právo na ticho i v jiných chvílích - kromě již zmíněné výzvy "Modleme se" může být například po čteních, po homilii, po skončení svatého přijímání (IGMR 45). I to umožňuje bohatost variant slavení mše svaté. Samozřejmě, znovu je důležitá katecheze - připravit účastníky liturgie na aktivní prožívání času ticha, nejen na jeho pasivní "strpění". V opačném případě může být ticho vnímáno jako "porucha" nebo ještě hůře - jako zbytečné natahování.

Postoje a Amen

Uvedu už jen dvě věci, které mohou přispět k tomu, aby každá mše svatá byla slavností. První je dostatek času na zaujetí postojů. Na jejich důstojné zaujetí. Když například lektor přichází k ambonu po skončení modlitby dne, počká, než si všichni sednou a až potom začne číst. Když se dozpívá píseň doprovázející přinášení obětních darů, kněz počká, než všichni vstanou a až potom vyzývá k modlitbě. Při pozdravení pokoje kantor počká, až si ho předáme a klekneme, až pak začne zpívat Beránku Boží...

A poslední věcí, kterou zde chci zmínit jako právo každého účastníka mše, je Amen. Je jich několik, ale dotknu se jen dvou. Eucharistická modlitba končí doxologii. Když si uvědomíme dialogický charakter mše, tak Amen po této modlitbě je to nejvýznamnější v celé liturgii. Je to Amen potvrzující náš souhlas s celým díkůvzdáním. Je to Amen, kterým říkáme Bohu, že skutečně "skrze něho (Krista)..." stojíme před ním ne s vlastními zásluhami, ale s vykupitelským dílem Ježíše Krista. Je to Amen, kterým si v jistém smyslu Ježíšovo dílo přivlastňujeme a jen s ním se odvažujeme předstoupit před Boha. Tímto Amen dáváme Bohu odpověď, na kterou čekal od stvoření světa - odpovídáme jím Bohu na jeho lásku, říkáme mu: "Miluji tě. Ne sám, ale skrze Krista..."

A druhé Amen je sice mnohem tišší, ale ne méně významné - je to Amen při svatém přijímání. Kněz ukazuje přijímajícímu Kristovo tělo a ohlašuje mu, co či vlastně koho to jde přijímat. A přijímající odpovídá Amen na znamení

vědomého přijímání. Zároveň je toto Amen pokračováním dialogu s Otcem - po eucharistické modlitbě jsme svým Amen oslavovali Otce, nyní nám Otec dává svého Syna a svým Amen přijímáme toto posvěcování Otcem. I o tom hovoří konstituce o liturgii Sacrosanctum Concilium: "*Z liturgie tedy, především z eucharistie, jako ze zdroje do nás proudí milost; liturgii se nejúčinněji uskutečňuje v Kristu posvěcení člověka a oslava Boha, a právě k tomuto cíli je zaměřeno všechno ostatní působení církve.*" (10). Tímto Amen přijímáme Otcovu lásku, který nám dává svého Syna. Dialog lásky pokračuje...

Práce pro všechny

Zmíněná konstituce v bodě 11 pokračuje: "*Aby se však naplno dosáhlo těchto účinků, je nutné, aby věřící přistupovali k posvátné liturgii se správnou přípravou ducha, aby své myšlení uvedli v soulad s ústním projevem, aby spolupracovali s Boží milostí a nepřijímali ji nadarmo. Proto mají duchovní pastýři bdít, aby se nejen při liturgických úkonech zachovávaly zákony týkající se jejich platného a dovoleného konání, ale také aby se jich věřící zúčastňovali uvědoměle, aktivně a s duchovním užitekem.*"

Vím, že jsem nastínil v tomto textu určitý ideál. Je nedosažitelný bez mimořádného úsilí všech účastníků liturgie - věřících i pastýřů. Přičemž na jeho dosažení je třeba uvěřit, že "*liturgie je vrcholem, ke kterému směřuje činnost církve, a zároveň zdrojem, z něhož proudí veškerá její síla*" (SC 10).

(zpracováno podle internetu)
P. Pavel Křivý

Historie vánočního stromku a ozdob

Vánoční stromeček prošel dlouhou historií. Stal se však součástí téměř každé domácnosti v období vánočních svátků. K archaickým ozdobám patřily malá čerstvá nebo sušená jablíčka, ořechy, kostkový cukr zabalený do staniolu, perníčky, slaměné ozdoby a papírové řetězy.

Naši předkové, staří Slované, v předkřesťanském období zdobili své příbytky v době zimního slunovratu, ale měli k přírodě, moderně řečeno, ekologický přístup, protože používali jen chvojí, respektive větvičky z jehličnatých stromů. Výzdoba měla zejména ochranný charakter a až sekundárně přispívala ke zkrášlení příbytku. Výzdoba příbytků jehličnany a jejich větvičkami přešla i do křesťanství samozřejmě s úplně jiným cílem. Stromeček a jeho zdobení má vizuálně připomenout svátek Vánoc. Pod stromečkem nesmí chybět betlém - jesličky. Proč je stromek jedním ze symbolů křesťanských Vánoc? Existuje o tom několik legend, například že svatý Bonifác vykácel posvátný Thorův dub před náčelníky několika germánských kmenů. Protože se mu při tomto činu nic nestalo, přesvědčil je, aby se náčelníci dali pokřtít a přijali křesťanství. Legenda dále praví, že v dutině obrovského dubu byla schovaná jedlička, která se pak zdobila jako vzpomínka na přijetí křesťanství.

První písemný záznam o vánočním stromě je v brémské kronice z roku 1570 o jedli ozdobené sladkostmi a papírovými květinami v cechovní budově, kam byly pozvány děti řemeslnických mistrů. Podobné zprávy ze 17. až 18. století jsou i z jiných německých a švýcarských měst. V 17. a 18. století se stromeček rozšířil po německých městech v rodinách měšťanů a vysokých úředníků. Pak se dostal do evropských aristokratických paláců a knížecích dvorů. Až v 19. století se objevil v šlechtických zámcích ve Francii, v Anglii, Norsku a Dánsku. V Polsku se vánoční stromeček ujal až počátkem 19. století, u nás jej poprvé postavil pro své přátele v roce 1812 ředitel pražského Stavovského divadla Jan Karel Liebich na svém libeňském záměčku. Nový zvyk se však začal prosazovat jen pozvolna, a to až ve 40. letech 19. století v bohatých pražských měšťanských rodinách. Ve městech se stromky kupovaly na trhu, podle velikosti a prostorových možností stály buď v koutě pokoje na stolečku, nebo i uprostřed pokoje - v tom případě se jednalo o vysoké stromky. Zřejmě roku 1860 se na stromečku v Čechách poprvé rozsvítily lojové svíčky. Na náměstí ve městech se často umísťují velké vánoční stromy. Poprvé byl Strom republiky postaven na brněnském náměstí Svobody spisovatelem Rudolfem Těsnohlídkem. Pohnula ho k tomu událost, kdy s přáteli našli v zimě v roce 1919 v bílovickém lese prochládlé děvčátko. Tento prožitek ho zasáhl natolik, že se o Vánocích v roce 1924 rozhodl vztyčit na náměstí strom a pod ním uspořádat sbírku na pomoc všem opuštěným dětem. Jedním z nejslavnějších českých vánočních stromů byl 24 metrů vysoký smrk z Beskyd, který ozdobil o Vánocích 1999 vatikánské Svatopetrské náměstí. První tzv. umělé vánoční stromky přinesly na trh firmy, které se původně věnovaly výrobě štětců a čistících kartáčů. Jehličí na umělých stromcích bylo z prasečích štětín a později z barveného plastického vlákna. Dřevěný kmen stromu byl nahrazen kovovým. Určitý průlom ve výrobě umělých vánočních stromků byl zaznamenán v roce 1990, kdy se na nich začaly objevovat světla ve formě optických vláken, jež postupně mění barvu. Aby inovací nebylo málo, dnes si lze koupit vánoční stromky, které se samy zasněžují.

Stojan, do kterého se stromeček upevňuje, má svůj původ v Itálii, kde se stromky stávaly součástí jesliček pod širým nebem.

Vánoční ozdoby v lidovém prostředí

Ve venkovském prostředí jsou předchůdci stromků zejména slaměné věnce zavěšené nad stolem během vánočních svátků. Velké věnce ze slámy, případně

jiné slaměné ozdoby, měly například v severovýchodních oblastech Slovenska pojmenování koľanda, majik, carstvo, odvisačka. Mnohé ze zmíněných ozdob

měly kulatý či kruhový tvar, jejich konstrukce však byla složitá a výroba časově náročná, proto se používaly i několik let, než sláma podlehla zkáze. V okolí Lendaku se ještě koncem 19. století běžně vyráběly ozdoby ze slámy nazývané oblažničky. Stejně dlouhé kousky slámy se spojovaly nití do geometrických tvarů a zdobily se mašličkami,

malými rolničkami nebo barevným papírem. Příbytky nebyly vyzdobeny vánočním stromkem ve stojanu, ale z půdy visícími oblažničkami (blaženičkami). V minulosti v době Vánoc byla na zemi položena sláma. Interiér domu i hospodářských budov byl ozdoben zelenými větvičkami, pruty a slaměnými ozdobami. Sláma byla totiž materiálem, o který nebyla nouze. I když s ní bylo třeba opatrně manipulovat, poskytovala ideální možnosti na kreativní ztvárnění ozdob.

Koncem 19. století a začátkem 20. století nahradil věšení slaměných oblažniček jehličnatý stromek visící z dřevěného hřadu. Stromky se zdobily jablíčky, oříšky, papírovými a slaměnými ozdůbkami a perníčky. Sláma symbolizovala narození Ježíše Krista v chudobě, na druhé straně však šlo o materiál poskytující teplo a sucho; chléb, luštěniny, ořechy, jablka byly zase znamením touhy po prosperitě. V první třetině 20. století přibýly ozdoby ze zlatého a stříbrného staniolu, do kterého se balil cukr. Na vánoční stromek, který představoval symbol nového života, se kromě slaměných ozdob (zmenšenin původních slaměných konstrukcí) dostávají skleněné, dřevěné, keramické, textilní a drátěné ozdoby. Mnohé převzaly tvary ornamentů z výšivek, ale i květin, ptáků, beránka, anděla zvěstovatele, betlémské hvězdy.

Přestože se již v současnosti velké vánoční ozdoby ze slámy nedělají, principy pletení slámy do různých tvarů se zachovaly i v současnosti. Dnes se však tyto ozdoby zavěšují na vánoční stromeček už jen v miniaturní podobě.

Vánoční ozdoby v šlechtickém a měšťském prostředí

V 16. století se na vánočních trzích v Německu začaly objevovat první perníčky a voskové ozdoby. Z roku 1601 se zachoval zápis jistého návštěvníka Štrasburku, který poprvé viděl stromek zdobený suchým pečivem, drobnými bonbóny a papírovými růžemi v bílé (nevinnost) a červené (poznání) barvě.

Ozdobné řetězy na stromeček pocházejí z Německa. Začátkem 17. století tam vymysleli stroj, který dokázal vytahovat stříbrné pruty na tenké dlouhé nitky. Později se výrobci pokoušeli nahradit stříbro směsí olova a cínu, ale tyto řetězy se často lámaly pod vlastní vahou, takže až do poloviny 20. století zůstalo hlavní surovinou při výrobě řetězů stříbro. Z Německa se tradice zdobení vánočních stromků rozšířila do Anglie. Když se na veřejnosti objevila ilustrace oblíbené královny Viktorie a jejího manžela prince Alberta před vánočním stromečkem, vánoční stromeček se začal těšit popularitě i v běžných domácnostech. Kolem roku 1870 se do Velké Británie začaly ve větším množství dovážet skleněné ozdoby ze svobodného německého knížectví Durynska a jejich přítomnost na vánočním stromku byla znamením dobrého společenského postavení.

V Uhrách se stromky ujaly nejprve v řadách měšťanstva, později šlechty až se nakonec objevily ve venkovském prostředí. V bohatším - šlechtickém - se zdobily skleněnými ozdůbkami a girlandami, které bylo možné koupit v obchodech. Ale i v šlechtickém a měšťanském prostředí si ozdůbky na stromeček děti rády vyráběly samy. Šlo o společnou činnost rodičů a dětí již několik týdnů před Vánoce. Ozdůbky se vyráběly z tradičních materiálů – z papíru a ze slámy, dívky vyráběly půvabné vyšívané ozdůbky a šily miniaturní balíčky a mašličky. Mladé dámy doma i v internátních školách trávily celé hodiny výrobou vloček a hvězdiček z perli, šitím měšců na vánoční dárky a plněním papírových košíčků cukrem obalovaný mandlemi, což byl tradiční vánoční pamlsk 19. století.

Skleněné koule

Kolem roku 1850 se objevily první skleněné ozdoby ve tvaru věnečků a drobných

perliček. Skleněné koule mají již více jak stoletou tradici. V roce 1889 si jejich výrobu patentoval Francouz Pierre Dupont. Nejdříve vyráběl jednobarevné foukané koule z jemného skla a zakrátko rozšířil sortiment o barevné s ornamenty, hvězdičkami, vločkami či květy. Aristokracie měla při zdobení vánočního stromečku díky finančním prostředkům široké možnosti. Na stromcích v šlechtických sídlech byly kromě hořících svíček a pestrobarevných skleněných koulí ozdoby z papíru ve tvaru květů a hvězd, trvanlivé pečivo (nejčastěji perníčky), jablka a ořechy, různé postavičky a napodobeniny ovoce či skutečné sušené ovoce. Oblíbené byly řetězy z pásků barevného papíru, slámy či lesklých korálků. Na stromeček se začaly věšet i drobné hračky a koncem 19. století se objevily čokoládové ozdoby.

Šlechtická sídla měla více stromků

V 19. století rakousko-uherská aristokracie preferovala vánoční stromky s krátkým jehličím - jedle, smrky a pokojové jedle - araukárie, které stály obvykle na stole přikrytém ubrusem nebo ve stojanech na zemi. Kromě salónu byly vánočně vyzdobené i další místnosti, které členové rodiny obývali a kde se setkávali, jako byla jídelna a chodby. Centrální stromeček nebo více stromků s ozdobami však stály pouze ve zmiňovaném salonu nebo jiné reprezentační místnosti. Počet a velikost vánočních stromků nezávisel pouze od výšky a rozlohy místnosti, do které se umísťovaly. Vliv na počet vánočních stromků a jejich výšku měl i společenský status obyvatel aristokratické rezidence. Například ve vídeňském sídle císařské rodiny v druhé polovině osmdesátých let 19. století měli čtyři vánoční stromky na stolech, obsypané hořícími svíčkami, kandovaným ovocem, ozdobami z papíru, pomeranči, oříšky, čokoládou a na vrcholu dekorované figurkami andělů.

Začátek 20. století přinesl bohatý sortiment vánočních kolekcí, které obsahovaly čokoládové figurky a salonky s různými druhy náplní, třpytivé girlandy, andělské vlasy, elektrická světýlka a špice na vrcholu stromečku. Sympatizanti Habsburků měli možnost ozdobit si svůj vánoční stromeček sladkostmi zabalenými v staniolu s portréty celé císařské rodiny.

V určitých obdobích byl vánoční stromeček symbolem vlastenectví, takže nebylo zvláštností, pokud malého anděla na jeho špicí vystřídala například anglická vlajka s vlajkami spojenců. V roce 1882 byl v USA zaregistrován patent na elektrické žárovky na stromeček a přibližně od roku 1892 se na upevňování vánočních ozdob začaly používat kovové háčky.

(podle KN)

Úkony duchovní správy farnosti v roce 2014

Křty

V roce 2014 byly pokřtěny 3 děti:

Markéta Balášová

Vít Zvonař

Vanesa Jitka Novotná

Oddavky

V roce 2014 byl oddán 1 pár:

Tomáš Csizmár a Kristýna Vojtová

1. svaté přijímání

V roce 2014 přistoupilo k 1. sv. přijímání 5 dětí:

Vanesa Hájková

Radek Bednář

Natálie Mychajlyšyn

Terezie Manová

Barbora Rémanová

Břmování

V roce 2014 přijaly svátost břmování 2 břmovanci:

Miroslav Vojta

Marie Holečková

Všem, kteří letos přijali uvedené svátosti, přejeme a vyprošujeme hojné Boží požehnání.

Pohřby

V roce 2014 bylo pohřbeno 8 zesnulých:

Marie Lipovská

Jarmila Martinková

Stanislava Slovákova

Jiří Šibor

Anna Marvanová

Miloslav Martinek

Marie Rousová

Jiří Štěpánek

Odpocinutí věčné, dej jim Pane...

Pořad bohoslužeb o Vánočních svátcích

			DOLNÍ LOUČKY	ŽDÁREC	OLŠÍ
STŘEDA	Štědrý den	24.12.	22:00	20:00	16:00
ČTVRTEK	Slavnost Narození Páně	25.12.	9:15	10:45	8:00
PÁTEK	Svátek sv. Štěpána	26.12.	9:15	10:45	8:00
NEDĚLE	Svátek sv. Rodiny	28.12.	9:15	10:45	8:00
STŘEDA	Sv. Silvestra	31.12.	18:00*		
ČTVRTEK	Slavnost Matky Boží Panny Marie	1.1. 2015	9:15	10:45	8:00

* adorace

Zpovídaní před Vánočními svátky

Farnost Olší	Pátek 19.12.2014	14:30 – 15:30
Farnost Žďárec	Sobota 20.12.2014	10:00 – 11:30
Farnost Tišnov**	Sobota 20.12.2014	15:00 – 17:30
Farnost Dolní Loučky	Neděle 21.12.2014	14:30 – 16:00

** Farnost Tišnov zde uvádíme pro ty z vás, kterým termín společných předvánočních svatých zpovědí ve vaší farnosti nevyhovuje.

Co jsme prožili v naší farnosti

- 25.1.2014** **1. farní ples** - sobotu 25. ledna se v Orlovně v Dolních Loučkách uskutečnil 1. farní ples. Pořádala ho farnost Dolní Loučky ve spolupráci s farností Olší u Tišnova a Žďárec. K tanci a poslechu hrála hudební skupina Kanci paní nadlesní a cimbálová muzika Muzica Folklorica. Vystoupil taneční pár TS Starlet z Brna, nechyběla ani soutěž s nafukovacími balonky a bohatá tombola.
- 25.4.–27.4. 2014** **Formační setkání biřmovanců** -na faře v Rychtářově se uskutečnilo víkendové formační setkání pro biřmovance.
- 17.4.–19.4.2014** **Velikonoční triduum** – pobožnosti Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty v naší farnosti sloužil otec Tomáš Koumal, kaplan z Měřína, momentálně studující v Římě.
- 27.4.2014** **Poutní mše svatá ke sv. Jiří** – sloužena slavnostní poutní mše svatá k patronovi našeho farního kostela, při které jsme děkovali za ochranu a přimluvu sv. Jiří.
- 11.5.2014** **Šestý farní den farností Dolní Loučky a Olší u Tišnova** – farní den byl zahájen děkovnou mariánskou pobožností ve farním kostele sv. Martina. Protože počasí letos nepřálo, narychlo bylo konání farního dne přesunuto do místní Orlovně. Lidové písně zahrála kapela Bezobratři. Shlédli jsme pohádku O dvanácti měsíčkách, pro pana faráře byla připravena scénka Kdybych nebyl farářem. Hospodyňky jako každý rok připravily pro všechny lahodné občerstvení. Proběhla i soutěž o Nejlepší přílohu k pečenému selátku. Akce se zúčastnilo asi 270 lidí.
- 29.5.2014** **Jeden den na Petrově** – na otce biskupa s dětmi, které chodí do náboženství, přijelo na Petrov z našich farností 40 dětí. Motto letošního setkání znělo „Svatí jsou darem pro svět“. Nejprve byla mše svatá v brněnské katedrále a po jejím skončení se děti vydaly ve skupinkách po svých trasách.
- 30.5.2014** **Udělování svátosti nemocných** – v pátek po Slavnosti Nanebevstoupení Páně byla při mši svaté udělována svátost pomazání nemocných.

- 1.6.2014** **Slavnost 1. svatého přijímání** – sloužena slavnostní mše svatá v našem farním kostele, při které poprvé přijalo Pána Ježíše pět dětí, které pan farář společně s jejich rodiči, připravoval na přijetí této svátosti. Po mši svaté rodiče připravili pro děti a nejbližší příbuzné pohoštění v sále obecního úřadu v Drahoníně.
- 1.6.2014** **Dětský den** - protože pro nepřízeň počasí si děti nemohly zahrát hry o farním dnu, uskutečnil se v neděli 1.6.2014 na faře v Dolních Loučkách Dětský den. Nachystáno bylo několik stanovišť, kde děti plnily různé úkoly za jejichž splnění byly odměněny.
- 8.6.2014** **Pout' do TV NOE** - o Slavnosti Seslání Ducha svatého, jsme se zúčastnili mše svaté v kostele svatého Václava v Ostravě, kterou TV NOE vysílala v přímém přenosu. Stodvacet účastníků z farností Dolní Loučky, Olší u Tišnova a Žďárec cestovalo dvěma autobusy. U kostela svatého Václava nás srdečně přivítal P. Marcel Puvák. V 10:30 začala slavnostní mše svatá, kterou celebroidal náš pan farář. Po skončení mše svaté jsme se odebrali do prostor TV NOE ke společné polední modlitbě se Svatým otcem z náměstí svatého Petra ve Vatikánu přes velkoplošnou obrazovku. Následovala prohlídka studií TV NOE.
- 15.6.2014** **Slavnost Nejsvětější Trojice** – mši svatou v našem farním kostele sloužil novokněz P. Petr Václavek, rodák z Jasenice u Velké Bíteše, působící jako kaplan ve farnosti Znojmo – Přímětice. Po mši svaté nám udělil novokněžské pozhřebání. Během mše svaté prožil „horkou chvíli“, když mu do rukávu košile vletěl čmelák. Po chvíli kdy se snažil spolu s ministranty čmeláka pod košilí zbavit, našťastí sám vylétl rukávem druhé ruky.
- 25.6.2014** **Zakončení školního roku** – sloužena mše svatá na poděkování za pomoc v uplynulém školním roce. Po mši svaté byl pro děti připravený táborák na farní zahradě, kde si děti zahrály i vybíjenou a fotbal.

- 5.7.2014** **Poutní mše svatá ke sv. Cyrilu a Metodějovi ve Skryjích** – na slavnostní bohoslužbě s naším panem farářem se u kapličky sv. Cyrila a Metoděje sešlo více než 200 věřících, rodáků i přátel Skryjí. Po mši svaté proběhlo žehnání opravené kapličky, zazněla také vzpomínka na občany obce Skryje, kteří padli během 1. světové války.
- červenec 2014** **Farní tábor pro děti** – na faře v Měříně se uskutečnil 6. farní tábor pro děti. Celkem se tábora zúčastnilo 25 účastníků: dětí a vedoucích. O jejich bříska se starala usměvavá paní kuchařka z Dolních Louček. Několik dní strávilo na táboře 7 farníků - mládežníků z Dolních Louček a Žďárce. Děti navštívily aquapark a zoo v Jihlavě, Šiklův mlýn. Nechyběla ani společná modlitba, při mších svatých děti zazpívaly písničky s doprovodem kytary a houslí.
- 26.7.2014** **Pout' na Litavě** – sloužena slavnostní poutní mše svatá ke sv. Anně. I letos bylo všechno slavnostně připraveno, sešlo se hodně věřících, se kterými jsme společně prožili nejenom slavnostní mši svatou ale i následné společné posezení do pozdních večerních hodin.
- 10.8.2014** **Rozloučení s P. Mariánem Kalinou** – od 1. 8. 2014 byl P. Marián Kalina ustanoven farářem v nové farnosti – Moravské Nové Vsi. Do naší farnosti nastoupil v září roku 2007, v neděli 3.8.2014 jsme se s panem farářem rozloučili a předali mu dar – ornát a pamětní fotografii farníků před naším kostelem. Na tuto mši svatou si varhanice a zpěvačky připravily zpěvy, které měl pan farář rád. Za obec Olší se přišel rozloučit i starosta Martin Pavlíček. V neděli 10.8.2014 otec Marián sloužil poslední mši svatou v naší farnosti, všem nám moc poděkoval a po mši svaté si s každým ještě podal ruku a daroval nám pamětní obrázek.
- 16.8.2014** **Pout' v Boru** – sloužena poutní mše svatá k příležitosti Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, kterou celebroidl P. Jaroslav Rychlý.
- 17.8.2014** **Uvedení P. Pavla Křivého do úřadu** – k 1.8.2014 byl ustanoven farářem ve farnostech Dolní Loučky, Olší a Žďárec P. Pavel Křivý. V neděli 17. 8. 2014 sloužil první mši svatou v naší farnosti.

- 4.10.2014** **Biřmování** – V kostele sv. Martina v Dolních Loučkách přijalo 20 biřmovanců svátost křesťanské dospělosti z rukou otce biskupa Vojtěcha Cikrleho. Dva biřmovanci byli z naší farnosti Olší u Tišnova. Po slavnostní mši svaté byl připraven oběd v Orlovně.
- 4.10.2014** **Pout' Moravecké Pavlovic** - sloužena poutní mše svatá k Panně Marii Růžencové. Po mši svaté bylo připraveno pohoštění poblíž kapličky.
- 12.10.2014** **Hody** – v našem farním kostele byla sloužena hodová mše svatá, které se účastnili i stárci v krojích. V letošním roce byla mše svatá spojena s poděkováním za úrodu, kdy stárci přinášeli k obětnímu stolu připravené dary: chléb, víno, zeleninu, ovoce, květiny, med, koláče, cukroví a věnec z obilných klasů. Odpoledne byl připraven kulturní program pod máj.
- 2.11.2014** **Památka zemřelých** – ve dvě hodiny odpoledne byla na hřbitově v Olší sloužena pobožnost za zemřelé.
- 17.11.2014** **První farní zabijačka v Dolních Loučkách.**
- 22.11.2014** **Pout' Drahonín** - sloužena poutní mše svatá k příležitosti Slavnosti Ježíše Krista Krále. Po mši svaté bylo připraveno pohoštění v sále obecního úřadu.
- 5.12.2014** **Mikulášská nadílka** – naši farnost v pátek po mši svaté navštívil sv. Mikuláš. Děti se na něj velmi těšily a netrpělivě ho očekávaly. Pan farář nejprve pověděl něco ze života svatého Mikuláše. Poté děti společně svatého Mikuláše volali, až skutečně přišel. Sv. Mikuláš si všechny děti pozval k sobě dopředu. Řekl jim, proč přišel, že je má rád, a že ho moc těší, když se k sobě hezky chovají a poslouchají rodiče. Zeptal se dětí na desatero Božích přikázání, které probírají v náboženství. Společně s dětmi a se sv. Mikulášem jsme se k Pánu Bohu pomodlili všichni v kostele. Všechny děti i pana faráře pak obdaroval přinesenými balíčky.

Historie kostela sv. Jiří v Olší

První zmínky o kostele jsou nepřímé. Ty jsou z roku 1242, kdy Bohuslav z Bukové daroval Olší za záchranu života templářskému řádu s pěti lány pole. Demetrius z Bukové r. 1285 daroval právo patronátního kostela s farou u kláštera v Doubravníku. V té době byly v Olší 2 dvory. Nejvíce farníků bylo z okolních obcí.

Současný vzhled kostela je z 15. stol. v pozdějších letech byl zcela přestavěn. Z té doby jsou známa jména jen několika kněží – Mikuláš od r. 1380, Tomáš v r. 1391, Hošek v r. 1413.

Často na faře bývali i dva kněží. Obsazování fary ovlivňovala abatyše tíšnovská, k jejímuž panství připadlo r. 1593 Olší a statek Drahonín. Vedle katolických kněží zde v té době byli i nekatoličtí pastoři: Ondřej Vavřinec r. 1570, Václav Písecký r. 1591, Tomáš Závorka r. 1572. V tomto období bylo v okolí mnoho protestantů.

Od r. 1650 je Olší filiálkou doubravnické fary.

Roku 1660 je Olší přiřazeno k Dolním Loučkám.

Podle zápisů z r. 1691 patřilo do farnosti 6 obcí: Olší, Pavlovice, Drahonín, Litava, Střítež a Bor. Jednotlivé obce měly k farnosti určité povinnosti, tak např.: “Z Olší a Pavlovic, kdež pouze jen dva usedlíci, dávají desátek ze rži, pšenice, trochu ovsu a pohanky. Drahonín a Litava dávají desátek ze rži, pšenice, ovsu, ječmene a pohanky, avšak z Kopaniky dávají činži klášteru. Faráři dávali ze Stříteže a Boru po 7 zl. Všichni v Olší dávají 30 snopů pšenice, 10 kop rži, 1 kopy ječmene, 4 kopy a 10 snopů ovsu, 1 kopy pohanky, kuře, husu a půl mirky másla.“

Teprve v r. 1784 je obnovena samostatná fara a zřízena samostatná duchovní správa. Děkanství bylo nejprve na Lomnici a později v Dolních Loučkách. Od té doby jsou známa jména kněží působící na faře v Olší:

František Jelínek – 1784
František Pávek – 1788
ThDr. Leopold Weis – 1788
Nikolaje Steinek – 1790
Sigmund Koudelka – 1794
Josef Pernica – 1796
Agapit Mülberger – 1799
Josef Špálek – 1805
Johann Oswald – 1820
Josef Herzig – 1843
Anton Jurnečka – 1878
Leopold Kolísek – 1890
Antonín Matějíček – 1896
Leopold Šimka – 1930
Emil Svoboda – 1946
Hynek Pezlar – 1957.

Po jeho odchodu do Brna zůstala již fara prázdná.

Na bohoslužby kněží dojížděli z okolí.

František Brunclík – 1974, sídlem v Nedvědicí

Jaroslav Smejkal – 1995, kaplan z Tišnova

Zdeněk Chylík – sídlem v Nedvědicí

Miroslav Parajka – 1997, se sídlem v Dolních Loučkách

Marian Kalina – 2007, se sídlem v Dolních Loučkách

Pavel Křivý – 2014, se sídlem v Dolních Loučkách

Z historických záznamů jen o několika z nich ze zajímavosti podrobněji:

Anton Jurnečka – přichází po kaplanování v Tišnově, je vítán s velkou slávou a střelbou z moždířů.

Antonín Matějíček – po působení v Dačici, D. Loučkách, Tišnově a Předklášteří, přichází do Olší. Po dobu svého působení (34 let) zbudoval hřbitov a zvelebil farní hospodářství. Život farností velmi ztrpčoval A. Hnátek, správce školy a senátor za komunisty.

Leopold Šimka – dříve působil v mnoha farnostech vyškovska a rosicka. Za jeho působení se opravoval kostel. Byl propagátorem nových zemědělských směrů.

Emil Svoboda – většinu života působil ve vesnicích pod pálavou. Po obsazení pohraničí němci přichází nejprve do Žďáře a pak do Olší.. Byl to hodný člověk a velmi zbožný kněz. Je pochován v rodných Hostěrádkách.

Hynek Pezlar – plný život prožil ve farnostech jižní Moravy. Za jeho působení v Olší bylo provedeno mnoho oprav kostela i hřbitova. Byl to člověk organizačně a pracovní zdatný

Miroslav Parajaka – za jeho působení došlo k mnoha opravám, jako byla vnitřní sanační omítka do výšky 2 m, výměna elektroinstalace, nová vnější omítka a vnitřní a vnější vyličení kostela.

Výstavba kostela

Záznamy o původním kostele s přilehlým hřbitovem nejsou dochovány. Po několika úpravách do 16. stol. dostává konečný půdorys. Hlavní oltář je zasvěcen sv. Jiří, levý boční je sv. pany Barbory, pravý boční je sv Anny.

R. 1878 – byla pořízena nová na plátně malovaná křížová cesta za darů farníků za 210 zl.

R. 1880 – zbudován dřevěný kříž nad křtitelnicí za 24 zl.

R. 1885 – zakoupeny sochy sv. Cyrila a Metoděje a víko na křtitelnici celkem za 102 zl. Ještě v tomto roce je pořízen nový obraz sv. Jiří na hlavní oltář od ak malíře Šilhana za 150 zl.

R. 1889 – proběhla významná oprava kostela – cihelná dlažba ve středu kostela byla nahrazena mramorem. Nevyšlapaná dlažba byla položena do sakristie a pod kůr. Pak následovaly vnitřní opravy omítek, a bílení na původní zelený podklad. Ještě v témže roce se podařilo opravit i střechu.

R. 1891 – „Poněvadž varhany zdejšího chrámu Páně nedůstojně zpěv lidu doprovázely a svými falešnými zvuky pobožnost chrámovou rušily“...tak začíná zápis z nového budování kostela. Z daru císaře Josefa I i velkostatku na Moravci a sbírek po obcích bylo možno provést mnoho prací. Zakoupeny nové varhany za 950 zl. V té době byl do kostela jen hlavní vchod. Na kůr se dříve chodilo z kostela na levé straně. Provedla se přístavba venkovních schodů. Celý kůr byl opraven a byla k němu připojena část věže. Veškeré práce si vyžádaly 1260 zl 80 kr.

R. 1895 – byla zakoupena socha pany Marie Lurdské a vyměněna okna v presbytáři za 130 zl.

R. 1902 – sochař Rudolf Vévoda z Brna dodal nový Boží hrob za 784 kr. Kupní smlouvou byl získán pozemek na nový hřbitov, zaevidovaný 9. 2. 1903 Starý hřbitov u kostela byl zrušen až v šedesátých letech.

R. 1904 – posvěcena kaple v Moravských Pavlovicích.

R. 1907 – paní Josefka Fyšných rozená Špačková z Drahonína, farmářka v Severní Americe, darovala kostelu 100 dolarů (tehdy 492 kr.) „na nákup věcí trvalých“. Za dolary byl koupen stříbrný pozlacený kalich, původní kalich byl znovu pozlacen a ještě zbyly peníze na nákup lampy na věčné světlo.

R. 1935 – před generální visitací obnovena křížová cesta malířem Norbertem Pokorným z Tišnova za 4500 Kč. V témže roce byla posvěcena kaplička v Drahoníně.

R. 1940 – elektroinstalaci v kostele provedl Bervid z Rožné.

R. 1950 – z Č. Budějovic zakoupen postní obraz Spasitele na kříži za 1550 Kč.

R. 1951 – Stát odebral faře 9 ha polí a 10 ha lesa.

R. 1953 – zbudovány nové lavice za 14 000 Kč

R. 1955 – bratři Kotrbové vyrobili jesličky

R. 1959 – restaurován hlavní oltář za 26 000 Kč

R. 1964 – restaurovány boční oltáře za 23 000 Kč

R. 1981 – zbudována nová zpovědnice a pořízen nový koberec před oltář

R. 1986 – zakoupeny 2 skříně do sakristie, zavedeno elektrické zvonění a fasáda kostel byla nastříkána akrylátovou barvou. Celkový náklad 45 000 Kč.

R. 1988 – započato s opravou fary – opravena fasáda, cementová krytina nahrazena Alukrytem

R. 1989 – v kostele postaven nový obětní stůl a ambon.

R. 1991 – Zbytek cihelné dlažby byl nahrazen mramorem Vračan, pořízeny nové dubové dveře do sakristie, znovu ošetřeny oltáře a sochy.

R. 1992 – uloupeno z kostela 13 předmětů v celkové ceně 1 200 000 Kč

R. 1994 – další oprava varhan.

R. 1996 – za podpory obce byla opravena vazba a vyměněna krytina celém kostele.

R. 1999 – nainstalováno nové poplašné zařízení

R. 2000 – byly započaty vnitřní opravy – do výšky 2 m odstraněna omítka a nahrazena omítkou sanační, provedla se generální oprava elektrických rozvodů, nové osvětlení vnitřního prostoru, umístěn světelný číselník, pořízena starší el. kamna a na závěr byl kostel vybičen

R. 2001 – druhý pokus o vloupání byl neúspěšný, avšak poškozená vitráž za oltářem stála 35000 Kč V létě byla na kůru položena nová podlaha.

R. 2003-05 – postupně pan Čepička zhotovoval lavice na kůr, do zadní části kostela a do sakristie skříň na bohoslužebné pomůcky.

R. 2006 – přistoupilo se k vnější opravě – odstraněna stará omítka a nahrazena novou. Kostel nalíčen bílou barvou.

R. 2008 – pro větší bezpečnost vnitřního zařízení umělecký kovář pan Jaitner zhotovil kovovou mříž k hlavnímu vchodu a na kůr v celkových nákladech 40 000 Kč. Peníze se získaly mimořádnou sbírkou.

Osudy zvonů

Jejich osudy charakterizují dobu a tehdejší události.

Ve věži byly postupně umístěny 3 zvony:

roku 1495 o průměru 84 cm a váze 332 kg

roku 1908 – průměr 73 cm a 57 cm a váhy 219 kg a 117 kg

Výnosem rakouských úřadů byly dva menší zvony 22. 4. 1917 shozeny z věže a zabráný pro válečné účely.

V r. 1925 byly ze sbírek občanů pořízeny nové zvony (199 kg a 128 kg) za 10 623 Kč. Pod vedením faráře Antonína Matějčíka a za velké slávy byly přivezeny z nádrží v Doubravníku.

Tyto 2 zvony byly pro válečné účely znovu odebrány 7. 4. 1942. Spolu s nimi byly odvezeny zvony i z okolních obcí. Rozsáhlé pátrání po válce bylo bezvýsledné.

Za velkých potíží a pod vedením faráře Pezlara a organizátora Jana Kučery z Drahonína byly zvony znovu pořízeny v r. 1972 - 73 váhy 260 kg a 180 kg v melodickém ladění (starý h1, nové cis 2 a dis 2). Zvonem Sv. Jiří se zvoní poledne, pravý Sv. Anna je umíráček.

V historických pramenech najdeme také i mnoho poznámek o událostech a lidech té doby. O řadě situací se píše pochvalně, ale jsou i okamžiky nelichotivé jako např. jak jsou také mnozí lidé povahy nesnášenlivé a nepřející jeden druhému. Stále si nadávají, mají soudní opletačky a ze špatného jednání druhého mají radost.

Řada negativních rysů se ukázala po vzniku samostatného státu v r. 1918. Někteří nabyté svobody chtěli zneužít ve svůj prospěch. Provokativně přestupovali k nově vznikající Československé církvi. Po zmoudření se hlásili zpět ke katolické církvi, ale kladli si podmínky. Pokud se vrátí musí jim být od fary pronajato část pozemků. Předváděli se jako zachránci země a církve.

Nechť jsou nám i tyto události dávné minulosti poučením pro časy budoucí.

Co jsme prožili

1. farní zabíjačka

17 listopadu 2014 se na farním dvoře v Dolních Loučkách uskutečnila 1. farní zabíjačka. Osudový okamžik (pro prasátko) nastal časně ráno, za chvíli již byly připraveny první zabíjačkové dobroty – ovárek, zabíjačkový guláš. Pro zahřátí byl připraven svařák.

Farníci přicházeli v průběhu celého dne, někdo se zdržel pouze na chvíli, mnozí však zůstali téměř celý den a zapojili se do práce – připravovali jitrnice, krájeli sádlo, vařili... Za jejich pomoc jim patří velké poděkování. Po setmění se pak všichni rozešli do svých domovů.

Výtěžek z prodeje zabíjačkových specialit bude věnován na opravu střechy na faře v Dolních Loučkách.

Farní zabíjačka byla v našich farnostech letos poprvé. Všem, kteří se akce zúčastnili, patří poděkování.

Na farní zabíjačku dorazili i farníci z Olší

Slavnost Krista Krále v Drahoníně.

V sobotu 22. listopadu jsme prožili v Drahoníně krásné odpoledne ve společnosti našeho otce Pavla, které začalo mší svatou v naší kapliče Krista Krále ve 14 hod.

Po této mši sv. jsme se i s otcem Pavlem odebrali společně do kulturní místnosti obecního úřadu, kde bylo připraveno pro všechny občerstvení. Všem přítomným se líbilo, že otec Pavel přijal pozvání a chvíli si s námi popovídal, ale i za tu chvíli mezi námi mu moc děkujeme - srdečně Pán Bůh zaplať. Také jsme si zazpívali s naší hudební skupinou, bylo veselo.

Letos jsme pokročili v úpravách naší kapličky. Vysekalo se nové elektrické vedení, zakoupil se nový lustr a osvětlení kolem křížové cesty. Také se opravila část střechy. Kaplička se vymalovala a instalovalo se i nové topení. Elektrinu nám opravil pan Miloš Réman, zednické a malířské práce prováděli zaměstnanci u obecního úřadu za vedení našeho starosty.

Poutní mše svatá v Drahoníně

Největší poděkování ale patří našemu starostovi Jiřímu Kotasovi a místostarostce Jitce Plevové za jejich velké úsilí při získávání peněz na tyto akce, protože všichni dobře víme, jak je to v dnešní době obtížné, ale jistě

víme, že nám v tom pomáhá náš nejvyšší. Nezapomínejme mu za vše děkovat a modlit se za jeho požehnání na všem, co konáme.

Libuše Bednářová

Co je nového

Hmotné hospodaření farnosti

V minulých letech se stalo zvykem, že jsme ve Vánočním farním zpravodaji nacházeli informace o hmotném hospodaření farnosti. Zveřejněné údaje obsahovaly informace, které vycházely z aktuálního stavu v den, kdy byl farní zpravodaj vydán. Do konce roku se však situace ještě trochu měnila. Během vánočních svátků se konají sbírky, koncem roku je třeba ještě něco doplatit. Proto pan farář vždy po konci roku připravil ještě další zprávu o hospodaření.

Po domluvě s panem farářem P. Pavlem Křivým bude zpráva o hmotném hospodaření připravena do dalšího čísla farního zpravodaje. I ve vydávání farního zpravodaje nastane změna - bude vycházet měsíčně, první číslo pro rok 2015 připravujeme na začátek února 2015.

2. farní ples

V pátek 23. 1. 2015 v 19:30 se v Orlovně v Dolních Loučkách uskuteční 2. farní ples farností Dolní Loučky, Olší a Žďárec.

Můžete-li přispět do tomboly nebo jakkoliv pomoci s organizací farního plesu, je vaše pomoc vítána.

Další schůzka organizátorů farního plesu se uskuteční 27. 12. 2014 v 15:30 na faře v Dolních Loučkách.

Poděkování panu faráři

Na konci občanského roku chceme poděkovat panu faráři otci Pavlovi za to, že byl ochoten zaměnit vinorodý kraj za drsnější podhůří Vysočiny a přišel k nám sloužit. Děkujeme mu za vstřícnost, se kterou k farníkům přistupuje, za to, že s nimi dovede prožívat i chvíle uvolnění a společné radosti a veselosti.

Otče Pavle, v den svých narozenin jste nás prosil, abychom se Vás modlili. Rádi to děláme, víme, že nic potřebnějšího než je modlitba, Vám nemůžeme dát. A moc si přejeme, abyste byl mezi námi spokojený a časem i šťastný. Ať Vás Pán chrání a žehná Vám.

Murphyho zákony: Církev v pohraničí

Murphyho zákon závislosti zbožnosti na atmosférických vlivech:

Se snižující se venkovní teplotou pod nulu se snižuje počet aktivních laiků v kostele až na nulu.

Dodatek prof. Puntí:

(Pokud ovšem nebyl nulový z úplně jiných příčin již za tepla).

Vysvětlivka jazykozpytce doc. Hnidopicha:

„Aktivní laik“, „praktikující laik“ a v cizojazyčné literatuře „angažovaný laik“ jsou v katolickém úzu označení pro osobu, která pravidelně navštěvuje nedělní bohoslužby. Jiné vnitrocírkevní aktivity od laiků očekávány nejsou; ba dokonce ve většině případů bývají nahlíženy jako nežádoucí, anžto neodborné fušování do řemesla ustanoveným duchovním správcům.

Výjimka Ing. Smetáka:

Výjimkou z řečeného pravidla může být vyžadování účasti na úklidu kostela a jiných brigádách s ním spojených.

Vysvětlivka MUDr. Zubaté:

Příčinou rapidního úbytku mužské části populace v kostele v zimních měsících není periodická bezbožnost, ale neblahý sociálně-kulturní zvyk smekání, v jehož důsledku hrozí smrtelné nachlazení, o omrzlinách uší a pleši nemluvě.

Paradox zimních kázání:

Ve farnostech, do nichž vytápění lavic nedorazilo a hned tak nedorazí, délka nedělního kázání nebere zřetel na útrapy přítomného Božího lidu: v třeskatých mrazech obvykle ještě narůstá, přičemž pochopitelně narůstá i celková délka nedělních bohoslužeb.

Vysvětlení Emina Zamrzla, čestného člena Horské služby:

Důvodem je zřejmě snaha prokřehklých administrátorů farností (z nichž většina má ten den minimálně další dvě třeskaté mše za sebou či před sebou) trošičku se zahřát usilovným pohybem paží, sanic a mimických svalů.

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*